

Bezradně stála uprostřed velké kuchyně a lámala si hlavu, kam se ještě nepodívala, co neprohlédla. Venku foukal vítr a ona bezděčně naslouchala zvukům prastarého domu. Probouzel v ní stísněné pocity, i když tu Tomáš byl a nyní i strach. Ohromnou kuchyň, která zabírala skoro celé přízemí, patrně v průběhu minulého století někdo slaboučkou příčkou ostře kontrastující s metrovými obvodovými zdi necitlivě přepažil na dvě menší místnosti, kuchyni a jakýsi obývací, možná jídelnu. Prostředkem lehce zaobleného stropu se táhla půl metru široká a dvacet centimetrů hluboká klenba. Příčka přestříhla místnost přímo uprostřed, končila pod klenbou a jejímu tvůrci zřejmě vůbec nevadila bizarní mezera mezi ní a stropem. Jedna z mnohých vad na kráse starého domu s kamennou podezdívkou, která jí padla do očí jako první. Tomáš jí vysvětlil, že k tomu došlo někdy v padesátých letech určitě kvůli topení. Dříve místnost vyhříval krb a ohromná kamna, na kterých se vařilo. Do krbového výklenku byly během času vpraveny police a později je nějaký milovník umění zanesl bulharskou keramikou. Dosud je okupovala. Jako topné těleso byl nahrazen masivními litinovými radiátory na plyn. Simona se zatím neodvažovala uplatnit svůj vkus. Měla pocit, že ji z každého kouta pozorují oči dřívějších obyvatel, a pokud s něčím pohne, dostane přes ruce. Zamyšleně se rozhlédla. Krabice s jejich věcmi lemovaly mohutné zdi, vybalila jen to nejnutnější. Oddalovala okamžik, kdy bude muset vyklidit staré skříně páchnoucí zatuchlinou a vydezinfikovat je, aby tam mohla uložit jejich šatstvo. První měsíc úpěnlivě doufala, že tohle šílené provizorium skončí dřív, než k tomu dojde a věřila, že je té barabizně nesympatická stejně jako ona jí a je marné nutit je obě, aby si zvykly. Teď Tomáš zmizel a samota podivného domu ji připravila o víru i spánek.

*

Jeho matka byla velmi překvapená, když za ní před třemi měsíci přišli a Tomáš ji žádal o klíče od domu kdesi na severu, o jehož existenci neměla předtím Simona tušení. A protože máti pouštěla do svého života všední realitu stejně nerada jako její syn, moc se nevyptávala. Spokojila se s Tomášovým nicneříkajícím „potřebujeme vypadnout z Prahy“, což mohlo znamenat jakékoli důvody, třeba i kriminální. Jako vždy neměla ani tušení, že by její milovaný jedináček mohl mít vážné problémy. Simona je ta, komu se pořád něco nelíbí a pořád něco řeší. Jasně si vybavila trapnost té chvíle. Stud, který ji pátil ve tváři, když na ni tchyně tázavě a zároveň shovívavě pohlédla. „Co si o tom myslíš ty, Simonko? O stav světa se příliš nezajímám, ale je přece krize...“, kývla, jako by ji právě vymyslela, přitiskla lokty k hrudníku a propletla prsty pod bradou, což Simona nesnášela, „Bída o práci a ty máš přece slušně vynášející místo, ne?“ Simona sklopila oči. Chování té ženy vůči ní, odporný afekt, hraná laskavost a pochopení se špatně zakrývaným pohrdáním, ji vždy připravily o schopnost mluvit. „O Tomáše nejde,“ zálibně sjela pohledem po synovi a Simona se otrásla. Nemohla si pomoci, dráždil ji zvláštní nemravný podtón plynoucí z jejích úst, kdykoli mluvila k němu nebo o něm. Upřímná a přímá snad byla jen tenkrát, když Tomáš přivedl Simonu představit. „Ten je na volné...“ nezapně zachichotání, „I když připouštím občas MÉ volné noze...“ To už nevydržela a bez odpovědi si odešla na balkon zakouřit. Věděla, že tchyně o její odpověď beztak nestojí, jen hraje starostlivé divadlo. Nakonec možná nebude tak špatné, že vypadnou z jejího dosahu.

Pohlédla na hodiny. Musí si pospíšet, za hodinu se Kristýnka vrátí ze školy. Zatrnulo jí. Uvědomila si, že zbývají pouze dvě části domu, kde se mohl diář skrývat, a které doposud svědomitě ignorovala. Tak kde začne? Zrak jí mimoděk padl na krabice s ošacením. Nevzal si žádné věci na převlečení! Kam sakra mohl zmizet ve starých džínách a bundě, ve které by v Praze nešel ani vynést odpadky? Vrhla se k bedně s jeho věcmi a spílala si, že ji to nenapadlo dřív. Rychle přehrabovala prádlo, trička, ponožky, svetry. Je tu všechno! Je pryč deset dnů, napsal jí, ať ho nehledá a nevzal si nic na sebe? Napřímila se a poněkud opožděně ztuhla. Nemůže být daleko... nebo. Zavravorala a cítila, jak jí po zádech přejel mráz. Ano, také může být... Ne, to nehrálo. Nic tu nehrálo. Ty dvě věty byly důkazem. Tomáš věděl, že neodchází na jedno odpoledne. A ona je nejenom zoufale pitomá a nezodpovědná, ale navíc blázen. Tohle měla zjistit hned, a ne se utápět v sebelítosti a zklamání. Co se tu proboha děje? Pomalu vešla do předsíně. Čtvercová místnost velikosti běžného panelákového dětského pokoje. Pohodlné skladiště všeho, co se nikam nevejde. S obavami pohlédla ke stěně vedle vchodových dveří a na poklop zakrývající schůdky do sklepa. Když se nastěhovali, sotva tam nakoukla. Jednou asi po týdnu, když přišla z práce, byl poklop otevřený a slyšela, jak tam Tomáš manipuluje s nějakými krámy.

„Kochám se dědictvím předků,“ zavolal na její dotaz, cože tam vyvádí. Dál to neřešila, pokoušela se z dojmů prvních služeb vytvořit objektivní obrázek své nové práce v recepci nejlepšího ze tří hotelů v městečku. Místo, které sehnala čirou náhodou jako záskok za mateřskou dovolenou. Tomáš ostatně za chvíli přišel, ale netvářil se příliš nadšeně, ani sdílně. Zalitovala, že se nezeptala, zda tam byl jen tak nebo hledal něco konkrétního. Zamyšleně stočila pohled k ohromné dubové skříní nalevo a ke schodům vedoucím pro změnu nahoru. Na půdu. I tam trávil Tomáš spoustu času, dokonce i po večerech, s baterkou. A její spíš zdvořilá zvědavost uchlácholená tvrzením, že se probírá starými dokumenty a hledá jakési hudební partitury. Proč se s tím spokojila? Proč kladla řečnické otázky, než by ji opravdu zajímalo, co Tomáš dělá? Samozřejmě když nesedí u klavíru. Potupný políček sedl, kam měl. Protože jí nic jiného nezbývalo. Její díl dohody přece. Roky prázdných pohledů upřených někam za ni, avšak důrazně varujících. Takhle ne, děvče, zašla jsi daleko. Cpeš se do mého prostoru, kam tě nikdo nezval. Vzpamatuj se a všechno bude v pořádku. Kolik bolesti a trápení ji stálo, než to dešifrovala. Zvykla si. Často ji napadlo, co by dělala jiná na jejím místě. I o tom už měla dlouho jasno. Odešla by. Nekompromisně a ihned.

Na to je však trochu pozdě. Vzdát to? Bylo by to logické v okamžiku, kdy ji Tomáš přesvědčil, že každé slovo svých nepsaných řádků smlouvy myslel vážně. A pro ni důkaz, že jí ještě zbyla trocha zdravého rozumu. Striktně oddělené světy a ona poníženě jásá, když ji někdy, občas do toho svého pustí. Musí se však chovat tiše a nepřekážet. O ten její nestojí. I to už přebolo. Tenkrát zaslepená, omráčená jeho osobností, talentem a zamilovaná až po uši neviděla a neslyšela. Nevidí a neslyší ani teď.